

Prof. dr habil. n. med. Antoni Franciszek Jonecko (1931-2020), specjalista chirurg i specjalista onkolog.

Absolwent Wydziału Lekarskiego Śląskiej Akademii Medycznej w Katowicach. W 1962 r. obronił pracę doktorską na Śląskiej Akademii Medycznej, pod kier. prof. A. Vorbrodta a w 1976 r. habilitował się na Warszawskiej Akademii Medycznej u prof. J. Nielubowicza.

W latach 1957–1963 pracował jako asystent w I Klinice Chirurgii Śląskiej Akademii Medycznej w Katowicach i w Katedrze Histologii i Embriologii w Zabrzu Rokitnicy. Od 1963 do 1969 r. zajmował stanowisko asystenta w Gliwickim Oddziale Instytutu Onkologii im. M. Curie-Skłodowskiej w Warszawie oraz zastępcy kierownika tamtejszej Kliniki Chirurgii Onkologicznej. W 1966 roku, dzięki swym publikacjom zagranicznym, uzyskał stypendium naukowe im. Aleksandra Humboldta, na które nie mógł wyjechać z powodu ówczesnej sytuacji politycznej. Na lata 1969-1973 przypada praca w Oddziale Chirurgii Szpitala Górniczego w Zabrzu Biskupicach. W roku 1973 zostaje mianowany ordynatorem Oddziału Chirurgii Ogólnej Szpitala Wojewódzkiego w Płocku. Jest specjalistą wojewódzkim w zakresie chirurgii ogólnej na terenie woj. płockiego, a od 1979 r. na terenie woj. rzeszowskiego. Od 1979 roku pełni funkcję ordynatora Chirurgii Ogólnej Szpitala Wojewódzkiego w Rzeszowie i kierownika Klinicznego Oddziału Chirurgii Ogólnej Katedry Nauczania Klinicznego Krakowskiej Akademii Medycznej w Rzeszowie. W latach 1983-1985 odbywa staż naukowy na Chirurgische Universitätsklinik w Würzburgu. W 1984 r. organizuje II Polsko-Niemiecki Zjazd Towarzystwa Historii Medycyny w Łańcucie. Od 1985 roku aż do emerytury pracuje jako docent w III Klinice Chirurgicznej Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. Po przejściu na emeryturę kontynuuje swą działalność jako wykładowca na wyższych uczelniach w Jarosławiu i Opolu.

Osiągnięcia naukowe prof. Jonecko w dziedzinie histologii to przebadanie zjawiska ringbinding w mięśniach oraz histopatochemiczne wykazanie działania środków antycholinesterazowych. Do jego osiągnięć w zakresie chirurgii należy drenaż i lecznicze przetaczanie limfy, nowa technika operacyjna pozatorakalnego bypassu naczyniowego w zespole zamknięcia vena cava superior oraz chirurgia i morfologia odchyleń rozwojowych szyi. Jako pierwszy w Polsce wprowadził i opisał metodę otwartego prowadzenia jamy brzusznej w rozlanym zapaleniu otrzewnej z powtarzanymi płukaniem.

Autor jest od 1961 r. członkiem Towarzystwa Chirurgów Polskich (przew. Oddz. Rzesz. - 1984), Polskiego Towarzystwa Anatomicznego, Polskiego Towarzystwa Histochemików i Cytochemików, Polskiego Towarzystwa Onkologii, Polskiego Towarzystwa Historii Medycyny, Towarzystwa Naukowego Płockiego, a także współzałożycielem i przewodniczącym Polsko - Niemieckiego Towarzystwa Historii Medycyny.

Laureat Nagrody Polskiego Towarzystwa Fizjologicznego (1963) i Nagrody Fundacji im. Alexandra Humboldta, Bad Godesberg (1966). Jego dorobek naukowy obejmuje ponad 300 prac opublikowanych w polskich i zagranicznych czasopismach specjalistycznych.